

§ 4.

Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1940, hvorefter Valg af de i denne Lovs § 1 omhandlede Medlemmer af Arbejdsanvisningskontorenes Bestyrelser, der skal repræsentere Landbruget, foretages; disse Valg gælder for Resten af de nuværende Bestyrelser Funktionsperiode, jfr. Arbejdsløshedslovens § 2, Stk. 5.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

ad § 1.

Ifølge Arbejdsløshedslovens § 2 skal — udenfor København — de offentlige Arbejdsanvisningskontorens Bestyrelser, der vælges af det kommunale Raad i den Kommune, hvori Kontoret er beliggende, bestaa af en Formand og 2 Medlemmer. Formanden maa hverken være Arbejdsgiver eller Arbejder eller Leder af en Arbejdsgiver- eller Arbejderorganisation. Af de to Medlemmer skal den ene være Arbejdsgiver og den anden Arbejder. Valget af Medlemmerne skal foretages paa Grundlag af Indstillinger fra de stedlige Sammenslutninger af Organisationer af henholdsvis Arbejdsgivere og Arbejdere, hvor saadanne Sammenslutninger findes.

Erfaringen har vist, at Formanden og Medlemmerne af Bestyrelserne for de nævnte Kontorer næsten udelukkende vælges som Repræsentanter for vedkommende By, hvori Kontoret er beliggende, for Arbejdsgiver- og Arbejderrepræsentantens Vedkommende i de allerfleste Tilfælde som Repræsentanter for henholdsvis Arbejdsgiverne og Arbejderne i vedkommende By, medens der ikke findes Repræsentanter for Landbrugets Arbejdsgivere og Arbejdere. Da Landbrugets Arbejdere i stadig stigende Tal lader sig optage som Medlemmer af Arbejdsløshedsforsikringen, maa Ministeriet anse det for ønskeligt, at der til Styrkelse af Samarbejdet mellem Anvisningskontorerne, Arbejdsløsheds-kasserne og Landbruget ved Indtrædelse af Landborepræsentanter tilføres Kontorenes Bestyrelser den fornødne landbrugs-mæssige Sagkundskab, saaledes at Kontorerne gennem disse Landborepræsenter særlige Sagkundskab og Lokalkendskab bliver bedre i Stand til under den nuværende alvorlige Situation at udnytte tilstedeværende Arbejds-muligheder paa Landet. En dertil sigtende Ændring

foreslaas derfor foretaget i Arbejdsløshedslovens § 2.

ad § 2.

Ifølge den gældende Arbejdsløshedslovs § 15, Stk. 3, maa der i gennemsnitlig daglig Understøttelse ikke ydes udover $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste i Faget. Dagpengenes Maksimumsbeløb er fastsat til følgende Grundbeløb: 4 Kr. for Forsørgere, 3 Kr. for Ikke-Forsørgere med under 8 Aars Medlemstid og 3,50 Kr. for Ikke-Forsørgere med 8 Aars Medlemstid eller derover. Hvert Aar pr. 1. April reguleres $\frac{1}{3}$ af Maksimumsbeløbene for de nævnte Dagpenge. Dette sker paa Grundlag af de af Det statistiske Departement efter Varepriserne i den nærmest forudgaaende Januar Maaned beregnede Tal for Udgiften til Fødevarer, Klæder, Fodtøj, Vask, Brændsel og Belysning efter det Normalregnskab, der benyttes til Beregning af det Udgiftstal, efter hvilket Tjenestemændenes Reguleringstillæg fastsættes.

Ifølge Arbejdsløshedsloven af 20. Maj 1933 forhøjedes nævnte Trediedel med 20 pCt. for hver 100 Kr., de nævnte Udgiftsposter steg over 1 799 Kr.

Denne Bestemmelse ændredes og fik sin nuværende Affattelse ved § 11 i Lov Nr. 66 af 31. Marts 1937, hvorefter Forhøjelsen af Maksimumsbeløbenes Trediedel er fastsat til 20 pCt. for hver 10 pCt., de ovennævnte Udgiftsposter overstiger 1800 Kr.

Som anført i Bemærkningerne til Forslaget til sidstnævnte Lov (jfr. Rigsdagstidende 1936/1937, Tillæg A., Spalte 3770) var Ændringen motiveret med, at Forhøjelsen efter Arbejdsløshedslovens tidligere Bestemmelse var for stor, idet Maksimumsbeløbene procentvis steg stærkere end de oftnævnte Udgiftsposter (nemlig 6,66 pCt. for hver Stigning i Udgifterne paa 5,55 pCt.). Da de nævnte Udgiftsposter kun udgør en